

Ergenekon tablosu

Ergenekon, Balyoz ve benzeri soruşturmalar, gözaltılar, tutuklamalar başladığında, belirli “sol” çevreler “sapla samanın karıştırıldığı” yönünde görüş belirttiler. Veli Küçük ile Mustafa Balbay, Tuncay Doğan ile Engin Alan, Levent Ersöz ile Yalçın Küçük, Mehmet Haberal ile Sedat Peker, Kemal Kerinçsiz ile Doğu Perinçek nasıl aynı kaba konur dediler. Bu isim örnekleri çoğaltılabilir. Bu farklı kesimlerden gelen unsurların tümünün birlikte hareket ettikleri ve TSK içinde darbeci Genekurmay Başkanları, generaller ve subaylarla birlikte darbe planları yaptıkları, cumhuriyet ve bayrak mitingleri düzenledikleri, yargıyı etkilemeye çalıştıkları, bunların tümünden sonuç alamazlarsa topluma zarar verecek provokasyonlar ve çatışma senaryolarını yürürlüğe koymayı planladıkları bir sır değil.

Kendine “komünist” adını dahi yakıştıran sözde “sol” kesimler bu gerçeklere rağmen bunu inkar ettiler. CHP ve İP'nin dümen suyunda utangaç bir eda ile Silivri haberlerini burjuva basınının ağız ile yayınladılar. 12 Eylül paşalarının yargılanması sürecinde kaçamak davrandılar. Çünkü onların zihniyetinin devamcısı paşalar ile Silivri dayanışmasını geliştirmek durumundaydılar. Sonuçta anti-komünist, anti- demokratik, militarist, cuntacı, milliyetçi faşist güçler ile aynı saflarda yer aldılar.

Bugün yeni bir olgu ile karşı karşıyalar. Kürdistan Özgürlük Hareketi ile barışma sürecinde hangi saflarda yer aldıklarına dikkat edin. Tümüne yine aynı safta. Barış sürecine karşı tavır içindeler. Gerekçeleri farklı olabilir. Kimisi “ülke bölünüyor”, diğeri “teröristlerle uzlaşıyor”, bir diğeri “emperyalizmin tezgahı”, ötekiler “emek eksenli ve sınıfsal değil” gibi açıklamalar yapabilir. Bunların hepsi teferruat. Gerçek olan, ulusalcı, milliyetçi, sömürgeci ve sömürücü Kemalist güçlerin doksan yıllık statükoyu koruma çabasıdır. İşte “sol” gözüken ulusalcılar ile paşalar da içinde, milliyetçi faşistlerin bulunduğu nokta da, Ergenekon'un tablosu da budur.

Bildiri

Emek, Özgürlük, Barış ve Demokrasi Güçleri; 1 Mayıs'ta Sosyalizm Belgisini Yükseltelim!

Türkiye’de, tekstil, kimya, otomotiv, demir çelik, gemi inşaat sanayii, madencilik, petrol, bilişim, telekomünikasyon, inşaat ve altyapı sektörleri geliyor. Burjuvazi kazancına kazanç katıyor. Kazancını artırmak için emek sömürsünü artırıyor. Devlet burjuvazinin korumalığını yapıyor. Bu çok doğal. Devlet, burjuvazinin devleti. Egemen sınıfların devleti.

Aynı devlet, meclisi topluyor, sendika düşmanı yasalar çıkarıyor. Hukuk sistemi, işverenleri, para babalarını koruyan yeni yasalar üretiyor. Sendikalar zayıflatılıyor, yetki hakları kısıtlanıyor. Militan işçiler tasfiye ediliyor, işten atılıyor. Devlet sendikacılığı geliştiriliyor. Sınıf ve kitle sendikacılığı boğuluyor.

CHP, her türden liberal, ulusalcı “sol” akımlar işçi sınıfımızın en önemli sendikal örgütü DİSK’i hedef almışlar. Çeşitli yöntemlerle DİSK’i, DİSK olmaktan çıkarmak için gecelerini gündüzlerine katıyorlar. Bu şekilde de egemen sınıfların, burjuvazinin, patronların, para babalarının değirmenine su akıtıyorlar.

Türkiye işçi sınıfının en fazla sömürülen, en zor şartlar altında çalışan, ulusal sömürünün üstüne bir de sınıfsal sömürü altında olan Kürt işçi ve emekçilerinin en doğal hakları olan, eşit ulusal haklar ve özgürlük taleplerine karşı çeşitli saldırılar düzenleniyor. Bu politika “sol” maskeli ulusalcı güçler ile egemen sınıfları yan yana getiriyor. İşçi sınıfı arasında Türk, Kürt ayrımı körükleniyor. Fabrikalar, atölyeler, tersaneler, şantiyeler Türk-İş, Hak-İş ve kısmen de DİSK’e üye bazı sendikalar tarafından milliyetçi ayrımcılığın körüklendiği alanlar haline getiriliyor.

KESK’e yönelik, belirli işkolu sendikalarına yönelik baskı ve tutuklamalar, hem işçi sınıfının sınıfsal mücadelesini, hem de Kürt halkının ulusal mücadelesini hedef almaktadır. Başta DİSK olmak üzere, KESK ve Türk-İş içindeki ilerici sendikalar, devrimciliğin, demokratlığın milliyetçilikten uzak olması gerektiğini idrak etmek zorundadır. Milliyetçilik, egemen sınıfların yönetimlerini sürdürmek için kullandıkları tehlikeli bir araçtır.

İşçi sınıfı, düşük gelir ve ağır çalışma koşulları içinde yaşarken, buna bir de banka ve kredi kartı borçlanması eklendi. Bugün borcu olmayan, müdisi olduğu banka ile sorunu olmayan, bir tane işçi ve emekçi yoktur. Bu gidişata son vermek gerekiyor. İşçi sınıfı, emek sömürsünün son bulduğu, ürettiği artı-değer’in sosyal hizmet olarak kendisine döndüğü bir düzen olan sosyalizm için mücadele eder. İşçi sınıfı ancak kendi iktidarı ile bu sömürü ve baskı düzenine son verebilir. Türkiye’yi sosyalizme taşıyacak güçler, bugün Kürt halkının eşit ulusal haklar için verdiği mücadeleyi Kürt halkı ile birlikte yürüten güçlerdir. Sosyalizme açılan anti-emperyalist, demokratik halk iktidarı bu mücadelenin eseri olacaktır. Bu mücadele geliyor ve güçleniyor. Türkiye Komünist Partisi, işçi sınıfımızı ve onun sendikal örgütü DİSK’i, sosyalizm bayrağı altında mücadelemizi daha da güçlendirmeye çağırıyor.

- Yaşasın 1 Mayıs! İşçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günü.
- Yaşasın halkların kardeşliği!
- Yaşasın emek, özgürlük, barış ve demokrasi güçlerinin birliği!
- Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!
- Yaşasın Sosyalizm!

Türkiye Komünist Partisi
01 Nisan 2013

„Barış sürecine“ Türkiye Kürdistanı'ndan farklı bir bakış: Birlikte savaşaacağız ve başaracağız!

• Refik Esmemel

Ortadoğu, tüm tarihinin en kritik süreçlerinden birine daha tanık oluyor. Bir kez daha dünya emperyalist güçlerinin de, dünya halklarının da, bölgenin mazlum halkları da yaşanan süreçten mümkün olan en büyük kazancı elde ederek çıkmak istiyor. Dünyamızın bundan sonra alacağı şekil bölgemizdeki bu çok yönlü ve çok taraflı mücadelenin nasıl sonuçlanacağıyla doğrudan bağlı olacaktır.

Çok kez tanık olduk ki, ABD emperyalizmi öteki emperyalist ortaklarıyla birlikte bölge üzerine sayısız plan ve proje yürürlüğe koymak istedi. Bu plan ve projelerini uygulama süreçleri haksızlık ve adaletsizlik temeline oturtulmuş, tüm bunların ağır bedelleri, özellikle Kürt halkı da içinde bölge halklarına ödettirilerek istenmiştir. Ama varılan noktada emperyalistler bu amaçlarını “kör gözüm parmağına” misali gerçekleştiremeyeceklerini, başka bir deyişle söylersek çıplak bir adaletsizlikler ve haksızlıklar ilişkileri üzerinde daha fazla oturamayacaklarını itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Bu durumda, bölgedeki “çıkarlar”ını korumak, kollamak ve güçlendirmek için yeni bir yüze bürünmek ihtiyacındalar. Bu amaçla kendi “stratejik ortak”ları Türkiye Cumhuriyeti devleti ile birlikte, bölgenin en özgün ve en çetrefilli sorunlarından olan “Kürt sorununu en azından çözmüş görünmek” zorunluluğu hissediyorlar. Emperyalist odaklar ve sözcüleri, Kürt sorunu ile ilgili olarak bölge halklarının önüne, geçen yüz yıllık uygulamalardan farklı bir örnek ortaya koymadıkları sürece, bölge halklarına dayatılacak alternatiflerinin olmadığını itiraf etmek durumunda hissediyorlar kendilerini.

Bizler Türkiye'de bu çetrefilli plan ve projelerin Kürt sorunuyla ilgili ve ilintili tartışmaları izliyoruz daha çok. Bu tartışmalar esas olarak yapay ve Kürt düşmanlığı merkezli olsa da bir ucundan devrimci, sol harekete de bulaşılıyor. Bir çok samimi devrimci bile, Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı tutum ile emperyalizme karşı mücadelenin hangi parametrelerle birbirinden ayrıldığı ve ayrılması gerektiği noktalarında pusulasını şaşırıyor. Emperyalist ve gerici egemen güçlere karşı mücadeleyi kapsamlı ve çok yönlü geliştirme yol ve yöntemleri arayacaklarına, Kürt halkının özgürlüğe susamışlığını ve Kürt Özgürlük Hareketi'ni sataşmalar ve saldırılarla akılları sıra mahkum etmeyi deniyorlar. Böylesi zavallı tavır ve yaklaşımlar komünistlerin tercihleri arasında olamaz.

Ortadoğu yeniden şekilleniyor. Bugünün "tek kutuplu dünya"sında yaşıyor olmamıza karşın emperyalistler sınırlarımızı cetvellerle belirleyebilecek kudrette değiller. Bu sonucun oluşmasında Kürt halkının özgürlük mücadelesinin hatırı sayılır payı vardır. Bu bir gerçektir, çünkü Kürt halkı yaşadığı dört ayrı devletin sınırları içinde de çok farklı sınıfsal ve ideolojik taraflardan oluşuyor olmasına karşın, özgürlüğe ulaşabilmek için birlikte ve asla kendi içinde çatışmalara yönelmeyen bir kararlılıkla ve devrimci sınıfların ikiyüz yıldır sürdürdüğü mücadeleye yöntemleriyle, konularını ve mevzilerini gözle görülür bir biçimde güçlendiriyor. Yanı sıra, bütün mücadele biçimlerini en esnek siyasi taktiklerle birarada yürütüyor.

Türkiye'de gündeme oturan “barışma” ve “silah bırakma” ilişkilerine bu genel bakış üzerinden yaklaşabilirsek durumu daha net görebilir, anlayabilir ve anlatabiliriz. Şu andaki barış sürecini farklı çıkarların uzlaşması olarak değil de, “başkalarına karşı bir cephe” gibi yorumlamak doğru değildir. AKP, elbette Kürt Özgürlük Hareketi'yle uzlaştığını dillendirirken, TC'nin, kendi kapitalist ve milli-dini menfaatlerini esas almakta; Kürt Özgürlük Hareketi ise, ondan daha farklı olan kendi çıkarları temelinde uzlaşmaya yanaşmakta. Onların çıkarları şimdilik, barış konusunda birbirine yakınlaşmakta. Çünkü her iki taraf da kendi hedeflerine ancak barışçıl bir ortamda yürüyebileceklerini kabul ve beyan etmiş oluyorlar. Savaşlarda taraflardan biri diğerini yenilgiye uğrattığı zaman barışın sonuçları, tek taraflı çıkarları yansıtır. Ama şimdi olduğu gibi, savaşta ne yenen ne de yenilen varsa, barış ancak, her iki tarafın çıkarları gözetilebilir ise sürdürülebilir olur. Şu anda Türk devleti Kürtleri, Kürtlerin özgürlük mücadelesini yenemeyeceğini ve savaşın devamı durumunda şimdiye kadar uğradıklarından çok daha ağır ve büyük zararlara uğrayacaklarını biliyor. Aynı zamanda Kürtlerle barış yapılırsa, bunun kapitalist

çıkarları ve bölgede hegemonya planları bakımından kendilerine ilave çıkarlar ve güçler sağlayacağını görüyor. Kürtler de, TC ile barış yaparlarsa, Kuzeyde amaçlarına kan dökmeden ulaşma şanslarının artacağını, Rojava Devrimi'ni başarıya ulaştıracaklarını, buradan hareketle uzun vadede kendi programlarını hayata geçirebileceklerini düşünüyor ve öngörüyorlar. Başka türlü ifade edersek; Barış, birbirine zıt tarafların, birbirine zıt amaçlarına, bugün için hizmet ediyor, temel oluşturuyor. Yani, Türkiye'nin devrimci dinamiğinin günümüzdeki esas gücü Kürt özgürlük mücadelesi yerli yerinde duruyor. Bu mücadele hem kendisini değiştiriyor hem de bölgemizdeki ilişkilerin yeniden ve mümkün olduğunca demokratik temellere dayalı, halkların çıkarlarını gözetten bir biçimde şekillenmesini hedefliyor.

Böyle de olsa süreç sona erdirilmiş değil. Kürtler ve Türkiye demokrasisi için sadece tünelin ucunda ışık görünmüştür. Bu ışık gerçek olmakla birlikte içinde yürünülen tünelin sağlam inşa edilemediği açık olmanın yanı sıra bir sürü tuzaklar ve engebelerle donatıldığı ve donatılacağı da kesindir. 28-29 Kanunisanı'nın mirasçısı olan bu devlet geleneği yeni bir konjonktür rüzgarıyla en kanlı tercihlere her an yönelebilir. Bu bakımdan sadece Kürt özgürlük mücadelesinin Türkiye'nin demokratik-devrimci dönüşümüne yetmeyeceğini unutamayız. Kürt halkı ve Kürt özgürlük mücadelesiyle birlikte mücadele meydanlarında güçlü bir demokratik işçi hareketi, devrimci eylemlilik ve komünist yönlendiricilik yoksa, özgürlük ve demokrasi güvencesi olmayacaktır.

Kürt özgürlük mücadelesinin sözcüleri, devrimci amaçlarına yakınlaşmalarının ancak ve ancak Kürt halkının şimdiye kadar olduğundan da daha güçlü ve örgütlü bir niteliğe ulaşmasıyla mümkün olacağını altını çiziyorlar. Böylesi bir durumda eğer biz komünistler Kürt halkının özgürlüğüne yakınlaşması için sürdürdüğü direnişi güçlendirecek politik kararlılık ve dayanışmamızı hissedilir düzeylere yükseltebilirsek kutsal amaçlarımıza doğru hatırı sayılır bir adım atmanın yanı sıra emperyalist çarkların arasına da sert bir kaya parçası sıkıştırmış olacağız. Şimdiden sonra Türkiye İşçi sınıfımız, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin eylemlerinin daha da yakınında olmak durumundadır.

Biz Kürtler, savaşarak başarıya yürüyoruz. Birlikte savaşaacağız ve başaracağız!

Koruculuk sistemi dağıtılmalıdır!

Gerilla Birlikleri, güvenlik ve savunma gücüne dönüştürülmelidir!

1985 yılından itibaren geliştirilerek sürdürülen, resmi adı "geçici köy koruculuğu" ve "gönüllü köy koruculuğu" sistemi, toplumsal bir sorundur. Altmışbin "geçici" ve yirmibeşbin "gönüllü" korucu yıllardır devletten maaş alıyor, silah alıyor, iye ve yakıt yardımı alıyor. Bir korucunun devlete maliyeti maaş ve yardımlar ile 1000,- TL'dir. Hepsisi sigortalıdır ve hepsi emekli olduktan sonra 400,- ila 600,- TL arasında emeklilik maaşı almaktadırlar. Bu rakamlara, bölgede sayıları beşyüzünü bulan ve haklarında resmi açıklama yapılmayan "sinyalci" veya "muhibir" olarak adlandırılan unsurların, maaş, teçizat ve ulaşım giderleri dahil değildir.

Koruculuk ve muhibirlik sistemi çok yönlü olarak bölge açısından tehlike arz etmektedir. Ezici çoğunluğu halihazırda kriminal unsurlardan oluşan, bugüne kadar onbine yakını kriminal suçlar yüzünden mahkûm olmuş bu unsurlar, barış sürecinde ve sonrasında ne yapacak? Öncelikle böyle "teknik" bir sorun mevcut. Ancak daha da önemli sorun, gerillanın alandan çekilmesi ile bu korucu çetelerinin, güvenliğini gerillanın sağladığı köylere, mezralara

düzenleyeceği saldırılardır. Bu çok somut bir tehlikedir. Aslında sadece bu sebepten dolayı gerilla, çekilmek yerine, güvenlik ve savunma gücü olarak bölgede görev üstlenmelidir. Devletin kolluk kuvvetlerinin faşizan eğitimi, koruculuk sisteminin kriminal eğilimleri ile birleştiğinde bölgede halkın güvenliğini ve huzurunu tehdit edici bir unsur haline geliyor. Eğer gerillanın sosyal yaşama dönmesi amaçlanıyor ise, bugüne kadar koruculuk ve sinyalci sistemine sağlanan tüm maddi ve sosyal güvenlik hakları gerillaya tanınmalıdır. Gerilla Birlikleri bölgede güvenlik ve savunma gücü olarak görev almalıdır.

İmralı adasında devlet ile Abdullah Öcalan arasında yapılan görüşmelerin içeriğine ve ayrıntısına vakıf değiliz. Abdullah Öcalan, kuşkusuz ki bu hassas konuda düşünce ve taleplerini masaya koymuştur. Neki, devlet tarafından süreç konusunda yapılan hiç bir açıklamada bu konuya değinilmediği için, bu derece önemli bir konuda kamuoyunu uyarmak durumunda kaldık. Bir yandan hiç bir yasal güvence olmadan, gerillanın hem de silahsız olarak çekilmesini isteyeceksin

ama aynı zamanda gerilla sayısının seksen katı olan silahlı çapulcu çetesi konusunda önlem almayacaksınız. Böyle bir süreç sağlıklı sonuç vermez. Gerek Kürdistan Özgürlük Hareketi, başta Başkan Abdullah Öcalan olmak üzere, tüm bileşenleri ile, gerekse de devlet, bu canalıcı konuda gerekli hassasiyeti göstermeli, kararlar almalı ve Kürt halkının güvenlik sorunu garanti altına alınmadan bir adım atılmamalıdır. Barış süreci konusunda, ulusal istem ve hakların bir kenara bırakılıp, bütün dikkatlerin gerilla birliklerinin geri çekilmesine odaklanıldığı bugünkü koşullarda bu konu olmazsa olmaz çözümleri gereken bir konudur. Binikiyüz gerillanın çekilmesi konusunda tartışmaları yoğunlaştırmaktansa, seksenbin korucunun ne olacağını ve Kürt halkının bölgede güvenliğinin nasıl sağlanacağını görüşülmesi daha önemlidir. Tüm tarafları bu hassas konuda göreve davet ediyor, sorunun çözümü açısından somut açıklama yapmaya çağırıyoruz.

Türkiye Komünist Partisi
26 Mart 2013

Festival Hareketi sürüyor...

18. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali Ekvador'da

2010 yılında en son Güney Afrika Cumhuriyeti'nde gerçekleştirilen Festival'in 07 – 13 Aralık 2013 tarihleri arasında Ekvador'un başkenti Quito'da yapılması kararlaştırıldı. Bu karar Festival geleneklerine uygun olarak Mart ayı sonunda, en son düzenlenen Festival ülkesi olan Güney Afrika Cumhuriyeti'nde, Pretorya şehrinde alındı. 18. Festival'in ana belgisi "Gençlik, Barış, Dayanışma ve Toplumsal Değişim İçin, Emperyalizme Karşı Birleş!" olarak tespit edildi.

G.Afrika'da, aynı zamanda 18. Festival'in 1. hazırlık toplantısı olan toplantıda, Ekvador Halklar ve Vatandaşlar Katılım Bakanı, Rosa Mireya Cardenas, Festival Hareketi'nin organizatörü olan, Dünya Demokratik

Gençlik Federasyonu-DDGF yönetimine, ülkesine gösterilen ilgi ve güven için teşekkür etti. 40 Ulusal Hazırlık Komitesi ile uluslararası ve bölgesel gençlik ve öğrenci örgütlerini temsilen 100 delegenin katıldığı Pretorya'daki toplantıda, ikinci hazırlık toplantısının İspanya, üçüncü hazırlık toplantısının ise Hindistan'da gerçekleştirilmesi kararı alındı.

Aynı zamanda Ekvador Festival Komitesi'nin Başkanlığını üstlenen, Ekvador Komünist Gençlik Örgütü Genel Sekreteri Juan Francisco Torre, Ekvador'da bugüne kadar yürütülen politik ve lojistik hazırlıklar ile ilgili bilgi verdi. DDGF Genel Sekreteri Hanoi Sanchez, Küba Haber Ajansı, Prensa Latina'ya verdiği demeçte, Quito'daki

festivalin, Amerika kıtasındaki ilerici hükümetler ile dayanışma ve neo-liberalizme karşı bir mücadele eylemi olacağını dile getirdi.

İlk Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali 1947 yılında, 2. Dünya Savaşı sırasında faşist Alman orduları ile tahrip edilmiş Çekoslavakya'nın başkenti Prag'da gerçekleştirildi. Onu takip eden festivaller genellikle Avrupa'daki sosyalist ülkelerde veya komünist gençlik örgütlerinin güçlü olduğu Avusturya ve Finlandiya gibi kapitalist ülkelerde gerçekleştirildi. 1951 ve 1973'de Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin başkenti Berlin'de, 1949 Budapeşte, 1953 Bükreş, 1955 Varşova, 1957 ve 1985 Moskova, 1959 Viyana, 1962 Helsinki, 1968 Sofya, 1978 Havana ve 1989 Pyöngyang. Dünya Sosyalist Sistemi'nin karşı-devrime maruz kaldığı yıllardan sonra Küba'nın inisiyatifi ile ilk Festival tekrar 1997 yılında Küba'da ve onu takiben 2001 yılında Cezayir, 2005 yılında Venezuela ve 2010 yılında Güney Afrika Cumhuriyeti'nde düzenlendi. 1947 ile 1989 yılları arasında milyonlarca gencin katılımı ile gerçekleşen Festival Hareketi, 1997 yılından itibaren yüzbinlerce gencin coşkulu katılımı ile sürüyor.

Kardeş Partilerden

Rusya Federasyonu

Rusya Federasyonu Komünist Partisi-RFKP, 15. Parti Kongresi, 23-24 Şubat 2013 tarihlerinde Moskova'da toplandı. 81 bölgesel, 2.278 yerel ve 13.726 temel parti örgütünde örgütlü 158.000 parti üyesini temsilen 324 delegenin katıldığı kongrenin ikinci gününde Genadiy Sugyanov yoldaş tekrar RFKP Genel Başkanlığına seçildi.

14. ile 15. Parti Kongresi arasındaki süreçte 30.000 yeni üyenin kazanıldığı açıklandı. Üye kazanımlarının ağırlıklı "Lenin Kampanyası" ve "Stalin Kampanyası" sürecinde gerçekleştiği belirtildi. Yeni seçilen Merkez Komitesinde yaş ortalamasının gençleştiği açıklandı.

Aralarında Küba, Vietnam, Laos, Çin Halk Cumhuriyeti ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti kardeş partilerinin de bulunduğu 95 yabancı parti ve örgüt delegasyonu kongreyi izledi, uluslararası etkinliklere katıldı. Misafirler delegasyon temsilcilerinin katılımıyla gerçekleşen yuvarlak masa toplantısında "uğrunda mücadele ettiğimiz sosyalizminin imajı" konusu tartışıldı.

Kongreye sunulan MK'nın politik raporunda kapitalizmin artan saldırganlığının insanlığın geleceği açısından büyük tehlikeler barındırdığı ama bu saldırganlığın aynı zamanda kapitalist sistemin çürüme ve çökmesine işaret ettiğine vurgu yapıldı. Anti-empyalist, ilerici ve devrimci güçlerin dünya çapında tekrar güç kazanmaya başladığı tespiti yapıldı. Bu gelişmelerin nesnel olarak sosyalizm mücadelesini güçlendirdiğini ancak özne faktör güçlenmeden dünyanın devrimci değişiminin mümkün olamayacağını altı çizildi. Yüzden fazla komünist ve işçi

partisinin öznel faktörü güçlendirmek için dünya çapında mücadelelerini geliştirdiği belirtildi.

Rusya Federasyonunda "reform sürecinde", sanayi üretiminin üçte ikisinin, tarım üretiminin ise yarısının kaybedildiği açıklandı. Genel ekonominin %36'sını geriye kalan sanayii kuruluşları, %4'ünü ise tarım işletmelerinin üretimi teşkil ediyor. Rusya Federasyonu bütçesinin %60'ı ise petrol ve doğal gaz gelirlerinden elde ediliyor. Ülke bir doğal kaynak ihracatçısına dönüştürüldü. Buna koşut olarak, Rusya Federasyonu global tekellerin tüketim pazarı durumuna getirildi. Yirmi senedir sanayinin yok edilmesi, işçi sınıfının da sayısal olarak azalmasını barberinde getirdi. Maddi üretimde çalışan emekçilerin sayısı son on yılda beş milyon azaldı. Avrupa standartlarına göre Rusya Federasyonu halklarının %91'i yoksulluk düzeyinde yaşıyor. İnşaat ve sanayide ortalama aylık işçi maaşları 1300,- TL, hafif endüstride ise 700,- TL civarında. Tarım sanayii açısından umutlar tükenmiştir. Son yirmi yılda 30.000 köy haritadan silinmiştir.

Buna karşın nüfusun %0,2'sini teşkil eden büyük burjuvazi, toplam gelirin %70'ine sahiptir. RFKP, bu kongresinde karar altına alan yeni parti programında, bu toplumsal koşullarda Rusya'da 21. yüzyılda sosyalizmin nasıl şekillenmesi gerektiğinin vizyonunu işliyor. Karşı-devrimci güçler tarafından çöktürülen SSCB'deki sosyalist düzenin yıkıntıları üzerinden yeniden sosyalist hedeflere ulaşmanın toplumsal zorluklarının da ayrıntıları ile tartışıldığı kongre, devlet başkanlığı seçimlerinde partinin oy oranının artmasını (%19,2) olumlu bir gelişme olarak niteledi. PFKP, ülkenin yabancı güçlerin ekonomik ve siyasi işgali altında olduğu gerçeğinden yola çıkarak, toplumsal ve sınıfsal mücadele ile ulusal kurtuluş mücadelesinin birlikteliğine işaret ediyor. RFKP, SBKP'nin karşı-devrimci güçler tarafından yasaklanmasının ardından kuruluşunun 20. yıldönümünde, 15. Parti Kongresi'nden güçlenerek çıktı.

Federal Almanya

Alman Komünist Partisi – DKP, 20. Parti Kongresi'ni 02–03 Mart 2013 tarihleri arasında Mörfelden-Walldorf kentinde gerçekleştirdi. 152 delegenin katıldığı kongre canlı tartışmalara sahne oldu. Parti içerisinde reformcu kanat ile devrimci kanat arasında yıllardır süren tartışmanın sonucunda, devrimci kanat yeni seçilen Merkez Komitesinde

çoğunluğu sağlayarak Parti Genel Başkanını da belirledi. 19. Parti Kongresi'nde iki kanadın, parti tabanında büyük etkisi olan parti emektarlarının uzlaşımına ile yönetimde birlikte yer almasından sonra 20. Kongre'ye kadar geçen süreçte, partinin tüm temel, yerel ve bölgesel örgütlerinde, partinin politikası ve ilkeleri temelinde yoğun ve verimli bir tartışma yaşandı. Partinin günlük pratik faaliyetlerini aksatmadan, mücadeleler içinde yürütülen tartışma sonucunda, yönetimde azınlık durumunda olan devrimci kanat, parti içinde güç kazandı ve etkinliğini artırdı. Son görev döneminde iki genel başkan yardımcısının biri olan Patrik Köbele yoldaş 20. Kongre'de çoğunluğun oylarıyla genel başkan seçildi.

Karşı devrimin en etkin dönem olduğu 1989 ile 1994 yılları arasında Alman Sosyalist İşçi Gençliği (SDAJ) genel başkanlığını yürüten Patrik yoldaş o dönemden beri DKP MK'da değişik düzeylerde görev yürütüyordu. 2004 ile 2009 yılları arasında bir işçi şehri olan Essen kentinde de Belediye Meclisinde DKP'yi temsil eden Patrik yoldaş, DKP ile SDAJ arasında ilişkilerin daha da geliştirilmesi konusunda yürüttüğü çalışmalar ile de tanınıyor.

Marksçı-Leninci bir partinin ilkeleri, önder konumu, diğer sol güçlere yaklaşımı, Avrupa Sol Partisi ve Alman Sol Partisine yaklaşım konusunda, reform-devrim ilişkisi, sendikalar politikası, günümüzde emperyalizmin tanımlaması ve Stalin konusunda yaklaşımlarında ilkesel pozisyonları olan Patrik Köbele'ye yeni görevinde başarılar diliyoruz.